

РОБЪРТ ШЕКЛИ МЕТАЧЪТ НА ЛОРЕЙ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

— Абсолютно невъзможно — заяви професор Карвър.

— Но аз го видях — каза Фред, негов придружител и телохранител. — Видях го късно снощи! Те донесоха онзи ловец... Главата му беше почти откъсната... И те...

— Чакай — прекъсна го професорът и се приведе в очакване.

Бяха напуснали космическия си кораб преди зазоряване, за да наблюдават церемониите, с които ще бъде посрещнат изгрева в селото Лорей на планетата, носеща същото име. Церемониите за посрещане на изгрева, наблюдавани от подходящо разстояние, често са доста колоритни и с описанието си могат да заемат цяла глава в една книга за антропологията. Но Лорей, както обикновено, се бе оказала едно разочарование.

Слънцето си изгря без всякакви церемонии, в отговор на молитвите, отправени му през предната нощ. То бавно издигна тъмночервения си диск над хоризонта, затопляйки високите клони на огромната джунгла, която заобикаляше селото. А пък туземците си спяха...

Но не всички туземци. Метачът вече бе излязъл и почистваше отпадъците между колибите с метлата си, направена от сухи клони. Той се движеше бавно. По форма приличаше на човек, но бе безкрайно чужд по външния си вид. Лицето на Метача бе безизразно, като че ли природата бе само скицирала отгоре му вида, който би трябвало да има разумното същество. Главата му бе обсипана със странни изпъкналости, а кожата му бе с мръсносив цвят.

Докато работеше, Метачът си пееше с тънък, носов глас. Метачът се различаваше от останалите лореанци само по едно — напреко на лицето му бе изрисувана широка черна ивица. Това беше знакът за статута му — възможно най-ниското стъпало в това примитивно общество.

— Слушай сега — заговори професор Карвър, след като слънцето изгря без проблеми. — Един феномен като този, който описваш, не може да съществува. И освен това е напълно изключено да го има на една изостанала, незначителна, малка планета като тази.

— Аз го видях с очите си — настоя Фред. — Не знам какво е възможно, професоре. Но аз го видях. Ако искате да го отричате, то си е ваша работа.

Той се облегна върху чепатия дънер на тръненото дърво, скръсти ръце върху мършавите си гърди и се загледа към покритите със слама колиби на селото. Намираха се на Лорей почти от два месеца и Фред намразваше това село с всеки изминат ден.

Той бе слаб, възгрозен млад човек и носеше четинестата си коса ниско подстригана, което подчертаваше още повече тясното му чело. Придружаваше професора вече близо десет години и бе посетил с него десетки планети. Бе видял много странни и прекрасни неща. Но всичко, което виждаше, само увеличаваше презрението му към галактиката като цяло. Искаше единствено да се върне богат и известен, или богат и неизвестен, но в своя дом в Байон, Ню Джърси.

— Това нещо може да ни направи богати — настоя Фред. — *А вие* искате да го отречете.

Професор Карвър облиза замислено устните си. Богатството бе нещо много приятно, разбира се. Но професорът не искаше да прекъсва важната си научна работа и да се захваща да гони вятъра. Тъкмо привършваше великата си книга. Книгата, която щеше да подкрепи и документира теорията, развита от него в първия му труд „Цветната слепота сред народа на Танг“. Тази теза той бе доразвил в следващата си книга „Липсата на координация сред членовете на дрангската раса“. След това я бе обобщил в монументалния си труд „Недостигът на разум в галактиката“, в която той доказваше по неопровержим начин, че интелигентността сред извънземните намалява в аритметична прогресия с нарастването в геометрична прогресия на отдалечеността на планетите им от Земята.

Тази теория щеше да бъде напълно развита и потвърдена в последния труд на Карвър, който обобщаваше всичко написано досега и щеше да се нарича „*Основни причини за вродената малоценност на извънземните народи*“.

— Ако си прав... — заговори Карвър.

— Вижте! — извика Фред. — Те носят още един! Вижте сам!

Професор Карвър се поколеба. Той бе едър, представителен, червендалест мъж, предразположен към бавни и внушителни движения. Бе облечен в тропическа ловна униформа, макар че Лорей се намираше в умерената зона. Носеше къс кожен стик, а на кръста си голям револвер, същият като този на Фред.

— Ако си прав — бавно произнесе Карвър, — това ще бъде като джуфка за разкош, така да се каже.

— Хайде! — настоя Фред.

Четирима ловци на срагове носеха един ранен към колибата-лечебница и Карвър с Фред тръгнаха подире им. Ловците бяха явно изморени. Трябва да бяха вървяли дни наред, за да донесат приятеля си до селото, тъй като ловът на срагове обикновено се провеждаше дълбоко из джунглите.

— Изглежда свършил, а? — прошепна Фред.

Професор Карвър кимна. През миналия месец той бе снимал един сраг, след като се бе настанил на сигурно място върху клоните на много високо бирено дърво. Познаваше вече това голямо, злобно и бързо животно с невероятен брой нокти, зъби и рога. То бе единственото незабранено за лов животно, чието месо можеше да се яде на тази планета. Туземците трябваше да търсят срагове и да ги убиват, за да се хранят. Иначе щяха да умрат от глад.

Но раненият явно не е бил достатъчно бърз с копието и щита си, и срагът го бе разпорил от врата до слабините. Ловецът бе загубил много кръв, макар раната да бе покрита с трева. За щастие, той бе в безсъзнание.

— Този приятел няма никакъв шанс — отбеляза Карвър. — Цяло чудо е, че е останал жив досега. Само шокът от загубата на кръв, да не говорим за дълбочината и големината на раната...

— Сега ще видите — каза Фред.

Селото внезапно се беше разбудило. Мъже и жени, сивокожи и с глави на бабунки, се бяха събрали и наблюдаваха мълчаливо, докато ловците се насочваха към колибата на лечителя. Метачът също се спря, за да гледа. Единственото дете на селото бе застанало пред колибата на родителите си и с пръст в устата наблюдаваше процесията. Дег, лечителят, излезе да посрещне ловците, вече нахлузил церемониалната си маска. Танцьорите-лечители се събраха и бързо започнаха да се гримират.

— Мислиш ли, че ще можеш да го оправиш, док? — попита Фред.

— Човек може да се надява — отвърна благочестиво Дег.

Те влязоха в слабо осветената колиба-лечебница. Раненият туземец бе положен внимателно върху купчина трева и танцьорите

започнаха да играят пред него. Дег запя тържествена молитва.

— Това никога не би могло да помогне — каза професор Карвър на Фред, загледан в изпълнението на ритуала със заинтересувания поглед на човек, наблюдаващ работата на крачещ ескаватор. — Твърде късно е за лечение с молитви. Чуй дишането му. Слабо е, нали?

— Съвсем — съгласи се Фред.

Дег приключи молитвата и се наведе над ранения ловец. Дишането на човека бе слабо. То се забави, заколеба...

— Време е! — извика лечителят. Той измъкна малка дървена кратунка от торбата си, отпусти я и я поднесе към устните на умирация. Ловецът отпи. И после...

Карвър примигна, а Фред се ухили триумфално. Дишането на ловеца се успокои и стана равномерно. Докато гледаха, огромната рана се превърна в белег, после в розова ивица, а след това в почти невидима белезникава черта.

Ловецът седна, почеса се по главата, ухили се глупаво и поиска нещо за пиене. За предпочитане алкохолно.

Дег обяви началото на тържеството.

Карвър и Фред се отдалечиха към края на джунглата, за да се посъветват. Професорът вървеше като насън. Дебелата му долна устна бе издадена напред и той от време на време поклащаше глава.

— Е, какво ще кажете? — попита Фред.

— Не може да бъде — замаяно произнесе Карвър. — Никое вещество в природата не може да извърши подобно нещо. А ти си го видял същото и снощи. Така ли?

— Точно така, дявол да го вземе — потвърди Фред. — Те донесоха онзи ловец... Половината му глава я нямаше. Той отпи малко от това нещо и оздравя пред очите ми.

— Вековната мечта на човека — замислено произнесе Карвър. — Универсалното лекарство. Панацея!

— За такова нещо можем да вземем колкото си искаме пари — каза Фред.

— Да, можем... Освен това и ще допринесем за развитието на науката — напомни му сериозно професор Карвър. — Да, Фред, аз мисля, че ние трябва да получим малко от тази течност.

Те се обърнаха и с твърди стъпки се насочиха към селото.

Там танците продължаваха, като се редуваха членовете на различните култове към животни. В момента играеха Сатгоханите — представители на култа към едно средно по големина животно, приличащо на сърна. Те можеха да бъдат разпознати по трите червени петна върху челата им. Хората на Дресфеикси и Таганиес чакаха реда си. Това бяха култове към други горски животни. Всеки звяр, към който имаше някакъв култ, бе табу и бе абсолютно забранено убиването му. Карвър така и не успя да открие причината за подобни закони. Лореянциите отказваха да говорят по тези въпроси.

Дег, лечителят, бе свалил церемониалната си маска. Той седеше пред колибата си и наблюдаваше танците. Когато земляните се приближиха, той се изправи.

— Мир вам! — каза лечителят.

— И на теб — отвърна Фред. — Хубава работа свърши ти тази сутрин.

Дег се усмихна скромно.

— Боговете отвърнаха на молитвите ни.

— Боговете ли? — каза Карвър. — Струва ми се, че серумът свърши работата.

— Серум ли? О, сокът от сърси! — Дег направи церемониален жест, когато произнесе името. — Да, сокът от сърси е майката на лореянциите.

— Бихме искали да купим малко — каза направо Фред, без да обръща внимание на намръщването на професор Карвър. — Колко ще струва един галон?

— Съжалявам — отвърна Дег.

— Какво ще кажеш за няколко хубави гердана? Огледала? Или може би два метални ножа?

— Не може — твърдо отговори лечителят. — Сокът от сърси е свещен. Може да бъде използван само за свещено лечение.

— Не ми разправяй такива работи — позачерви се от яд Фред. — Вие, цветнокожите, да не си мислите...

— Разбираме ви — намеси се меко Карвър. — Ние разбираме от свещени неща. Свещеното си е свещено. Не може да бъде докосвано от ръцете на невежа.

— Луд ли сте? — зашепна му на английски Фред.

— Вие сте мъдър човек — сериозно произнесе Дег. — Разбирате защо трябва да ви откажа.

— Естествено. Но аз, Дег, всъщност съм лечител в моята родина.

— Аааа. Не знаех!

— Така е. Всъщност, аз съм най-големият лечител у нас.

— Тогава значи сте много свят човек — каза Дег и склони глава.

— Разбира се, че е свят! — възкликна Фред. — Той е най-светият човек в околностите.

— Моля те, Фред — каза Карвър и примигна скромно. После се обърна към лечителя. — Това което той казва е вярно, но аз не обичам да се споменава. При тези обстоятелства мисля, че няма да е погрешно, ако ми дадете малко сок от сърси. Напротив, ваш свещен дълг е да го направите.

Лечителят мисли дълго, а по безизразното му лице можеха да се видят следи от противоречивите му мисли. Най-после проговори.

— Може и да е така. За съжаление, аз не мога да направя това, което вие искате.

— Защо?

— Защото имам твърде малко сок от сърси. Извънредно малко. Едва ще стигне за селото.

Дег се усмихна тъжно и се отдалечи.

Животът в селото продължи по стария, унил начин. Метачът вървеше бавно и чистеше с метлата си от клони. Ловците тръгнаха да търсят срагове. Жените на селото приготвяха храна и отглеждаха единственото дете. Свещениците и танцьорите се молеха всяка вечер слънцето да изгрее на сутринта. Всички бяха доволни по свой непретенциозен, смирен начин на живот.

Всички, с изключение на хората от Земята.

Те разговаряха още много пъти с Дег и лека-полека научиха цялата история на сока от сърси и проблемите, с които бе свързан.

Сърсовият храст се оказа дребно и болнаво растение. То не се развиваше в естествени условия. Но пък не се поддаваше и на култивиране, и определено не можеше да се присажда. Най-доброто, което човек можеше да направи, бе да плеви внимателно около него и да се надява, че някога ще цъфне. Но повечето сърсови храсти се бореха година-две и предаваха Богу дух. Много малко от тях успяваха

да цъфнат, а още по-малко живееха достатъчно дълго, за да родят характерните си червени плодове.

От плодовете на сърсовия храст се изстискваше еликсирът, който означаваше живот за народа на Лорей.

— Не бива да забравяте колко трудно расте сърси и колко рядко се намира — напомни им Дег. — Ние трябва да го търсим с месеци, за да намерим поне един храст с плодове. А тези плодове спасяват живота само на един лореянец, най-много двама.

— Тъжно, много тъжно — каза Карвър. — Но сигурно някои форми на интензивно торене...

— Всичко е опитано.

— Разбирам — искрено каза Карвър. — Разбирам колко важен е за вас сокът от сърси. Но ако можете да ни дадете малко... Дори стотина-двеста грама... Ние можем да го занесем на Земята, да го изследваме, може би да го синтезираме. Тогава вие бихте имали достатъчно количество.

— Но ние не смеем да се лишим и от капка. Не сте ли забелязали колко малко деца имаме?

Карвър кимна.

— Много малко се раждат. Нашият живот е постоянна борба срещу изчезването на расата ни. Животът на всеки човек трябва да се опази, докато се роди дете, за да го замени. А това може да се осъществи само посредством непрекъснатото и безкрайно търсене на плодовете от сърси. А те никога не са достатъчно — въздъхна учителят. — Никога не стигат.

— *Всичко* ли лекува сокът? — попита Фред.

— Дори нещо повече. Онзи, който е вкусил сърси, добавя петдесет наши години към живота си.

Карвър ококори очи. Петдесет години на Лорей отговаряха на около шестдесет и три земни години.

Значи сокът от сърси беше нещо повече от лекарство, повече от регенератор. Той беше също и средство за дълголетие.

Той замълча, замислен върху въпроса какво ли би било, ако прибави още шестдесет години към живота си.

— А какво става, ако човек изпие още сок от сърси след петдесетте години? — попита той.

— Не знаем — отвърна му Дег. — Никой не би пил втори път, докато не се осигури достатъчно количество.

Карвър и Фред се спогледаха.

— Слушай ме сега внимателно, Дег — заговори професор Карвър. Той спомена свещения дълг на науката. Науката, каза той на учителя, стои над човешката раса, над убежденията, над вярата. Напредъкът на науката е по-важен от самия живот. Какво значение има в края на краищата, ако умрат няколко лореянци? Те и така сигурно биха умрели. Важното бе земната наука да получи мостра от сока от сърси.

— Може и да е както казвате — отвърна Дег. — Но моят избор е един. Като свещеник на слънцелечителската религия, аз имам свещеното задължение да запазя живота на своя народ. И не мога да потъпча задължението си.

Той се обърна и се отдалечи. Земните хора се върнаха разстроени на космическия си кораб.

След кафето професор Карвър отвори чекмеджето и извади ръкописа на „Основни причини за вродената малоценност на извънземните народи“. Той с обич изчете отново последната глава, която се занимаваше специално с недостатъците на лореяните. После остави ръкописа.

— Почти е завършен, Фред — каза той на помощника си. — Още една, най-много две седмици работа!

— Хм — отвърна Фред, загледан към селото през люка.

— Това ще е доказателството — каза Карвър. — Тази книга ще докаже веднъж завинаги естественото превъзходство на земната раса. Доказахме го със силата на оръжията, Фред, доказахме го чрез нашите технологии. Сега е доказано и с безстрастните заключения на логиката.

Фред кимна. Той знаеше, че професорът цитира предговора към книгата си.

— Нищо не може да се сравнява с този велик труд — продължи професорът. — Съгласен си с мен, нали?

— Разбира се — отвърна без да се замисля върху думите му Фред. — Книгата на първо място. Да си знаят мястото цветнокожите.

— Е, не исках да кажа точно това. Но ти ме разбираш. При тези обстоятелства може би трябва да забравим за сърси. Може би просто

трябва да завършим работата, за която сме дошли.

Фред се обърна към работодателя си.

— Професоре, колко очаквате да изкарате от тази книга?

— Хммм? Ами последната, ако си спомняш, се продаде за добри пари. С тази ще спечеля и повече. Десет, може би двадесет хиляди долара! — Той си позволи лека усмивка. — Нали разбираш, аз съм късметлия, че съм избрал тази тематика. Хората на Земята като че ли доста се интересуват от нея, което за един учен е успех.

— Да речем, че спечелите даже и петдесет хиляди. Нищо работа! Знаете ли колко можем да изкараме само от една епруветка сърси?

— Сто хиляди? — замислено произнесе Карвър.

— Шегувате ли се? Представете си, че някой богаташ умира, а ние притежаваме единственото, което може да го излекува. Та той ще даде за него всичко! Милиони!

— Сигурно си прав — съгласи се Карвър. — Пък и това ще бъде един ценен напредък в медицинската наука... Но за съжаление лечителят не иска да ни даде и грам.

— Закупуването не е единственият начин — каза Фред и откопча кобура си. Провери барабана на револвера си.

— Разбирам, разбирам — отговори Карвър и червеното му лице пребледня. — Но имаме ли това право?

— А *вие* как мислите?

— Ами те *наистина* са по-слабо развита цивилизация. Мисля, че съм доказал това напълно. Може да се каже, че техния живот не струва кой знае колко в общата схема на нещата. Хммм, да... Да, Фред, с това ние можем да спасим живота на земен човек!

— Можем да спасим собствения си живот — допълни Фред. — Кой би искал да си иде преждевременно?

Карвър стана и решително откопча кобура си.

— Не забравяй — напомни той на Фред, — че правим това в името на науката. И в името на Земята.

— Разбира се, професоре — отвърна Фред и тръгна към изхода с усмивка.

Те откриха Дег близо до колибата-лечебница. Карвър заговори без предисловия.

— Трябва да получим малко сърси.

— Но аз вече ви обясних. Казах ви, че е невъзможно — отвърна лечителят.

— Трябва да го получим — настоя Фред. Той измъкна револвера си и погледна заплашително към Дег.

— Не.

— Да не мислиш, че се шегувам? — попита Фред. — Нали знаеш какво може да направи това оръжие?

— Виждал съм да го употребявате.

— Може би си мислиш, че няма да го използвам срещу теб.

— Не ме интересува. Вие няма да получите сърси.

— Ще стрелям — предупреди го Фред и гласът му се издигна ядосано. — Кълна се, че ще стрелям.

Селяните на Лорей бавно се събираха зад лечителя си. Сивокожи, с глави на бабунки, те бавно заемаха позиции, като ловците носеха копията си, а останалите селяни — ножове и камъни.

— Не можете да получите сърси — настоя Дег.

Фред бавно вдигна револвера.

— Чакай, Фред — намеси се професорът. — Те са много. Не мислиш ли, че...

Слабоватото тяло на Фред се напрегна, а пръстът му побеля, когато се стегна около спусъка. Карвър затвори очи.

Последва момент на мъртва тишина. После револверът гръмна. Карвър страхливо отвори очи.

Лечителят си стоеше прав, макар че коленете му трепереха. Фред издърпваше отново ударника. Селяните не бяха издали и звук. Мина известно време, докато Карвър разбере какво се бе случило. Най-накрая той видя Метача.

Метачът лежеше по лице, а изпънатата му лява ръка още стискаше метлата. Краката му бяха подгънати. От дупката, която Фред бе пробил в челото му, течеше кръв.

Дег се наведе над Метача, а после се изправи отново.

— Мъртъв е — каза лечителят.

— Този е само първият — предупреди Фред и се прицели в един ловец.

— Не! — извика Дег.

Фред го изгледа с повдигнати вежди.

— Ще ви го дам — каза Дег. — Ще ви дам всичкия сърсов сок, който имам. Но после трябва да си идете!

Той притича до колибата-лечебница и след миг се появи с три дървени кратунки, които пъкна в ръцете на Фред.

— Готово, професоре — каза Фред. — Хайде да тръгваме!

Те минаха покрай мълчаливите селяни и се насочиха към космическия кораб. Нещо просветна на слънцето. Фред извика и изпусна револвера си. Професор Карвър бързо го грабна от земята.

— Един от тези глупаци ме удари с нож — извика Фред. — Дай ми револвера!

Едно копие блесна във въздуха и се заби пред краката им.

— Много са — каза Карвър. — Да бягаме!

Те хукнаха към кораба, съпроводжани от съскането и блясъка на ножове и копия. Стигнаха в кораба и заключиха люка.

— Едва успяхме — каза професорът задъхан. Той се облегна върху заключения люк. — Взе ли серума?

— Да — отговори Фред и почеса ръката си. — По дяволите!

— Какво има?

— Ръката ми. Безчувствена е.

Карвър огледа раната и замислено облиза устни, но не каза нищо.

— Не я чувствам — повтори Фред. — Чудя се дали не мажат с отрова оръжията си.

— Твърде е възможно — отбеляза професор Карвър.

— Правят го! — възкликна Фред. — Гледай как плътта около раната си променя цвета!

Краищата на раната бяха почернели и като че ли гангренияха.

— Сулфамид — посъветва Карвър. — И пеницилин. Не бих се опасявал много за това, Фред. Модерните лекарства на Земята...

— Могат и да не подействат на това нещо. Отвори една от тези кратунки!

— Но, Фред — възпротиви се Карвър. — Имаме толкова малко. Освен това...

— По дяволите — ядоса се Фред. Той взе едната кратунка и издърпа запушалката ѝ със зъби.

— Чакай, Фред!

— Няма да чакам!

Фред изпразни съдържанието на кратунката и я хвърли на пода.

— Исках да кажа, че този серум би трябвало да се изследва преди да бъде ползван от земен човек — каза Карвър. — Нямаме представа как би подействал. Става дума за собственото ти добро.

— Сигурно — подигравателно изрече Фред. — Само погледни как реагира лекарството.

Почернелите краища на раната вече бяха порозовели и тя се затваряше. Скоро остана само белег като от драскотина. После и той изчезна и остави на мястото си нова, розова кожа.

— Доста добре, а? — преглътна почти истерично Фред. — Действа, професоре, действа! Изпий и ти едната, приятелче, ще поживееш шейсетина години в повече. Мислиш ли, че тази работа би могла да бъде синтезирана? Ще спечелим милион, десет милиона, милиард! Пък ако не успеем, добрата стара Лорей ще си бъде на мястото. Можем да се връщаме на петдесетина години веднъж и да се презареждаме. Това нещо даже е вкусно, професоре. Има вкус на... Какво има?

Професор Карвър гледаше с ококорени от учудване очи към Фред.

— Ама какво има? — попита ухилен Фред. — Да не съм се закопчал накриво? Какво ме гледаш?

Карвър не отговори. Устните му трепереха. Той бавно започна да отстъпва.

— Ама какво, по дяволите, има? — втренчи се Фред в Карвър. После хукна към предната част на кораба и се погледна в огледалото.

— *Какво става с мен?*

Карвър се опита да каже нещо, но не успя. Той гледаше как лицето на Фред бавно се променя, изглажда, оглупява, превръща се в маска, върху която природата като че ли само е нахвърляла ориентировъчните черти на разума. По главата на Фред започнаха да се появяват странни издутини. Цветът на кожата му бавно започна да се променя от розов в сивкав.

— Казах ти да почакаш — въздъхна Карвър.

— *Какво става?* — попита Фред с изплашен шепот.

— Ами това трябва да е остатъчното действие на сърси. Раждаемостта, както знаеш, практически не съществува на Лорей. Дори и с лечителската сила на сърси, тази раса трябваше да е загинала отдавна. Освен ако серумът няма и друго действие... Например

възможността да променя по-низшите животински видове в разумната форма на лорейански живот...

— Но това е просто невъзможно!

— Само изричам една хипотеза на базата на твърдението на Дег, че сърси е майката на народа на Лорей. Боя се, че това е истинското значение на култа към известни видове животни и забраната да бъдат изяддени. Определени животни трябва да са източник на отделни кастови различия сред хората на Лорей. Но даже и споменаването на идеята за това е забранено. То ясно показва колко дълбоко е вкоренено у тях чувството за малоценност, поради твърде близкото родство с животинския им свят.

Карвър почеса отчаяно челото си.

— Може да предположим, че сокът от сърси играе ролята на кастов разделител сред народа на Лорей — продължи той. — Може да бъде развита теорията, че...

— По дяволите теорията — каза Фред, ужасен от звука на гласа си, който бе станал тънък и носов като този на лорейанците. — Професоре, направете нещо!

— Нищо не бих могъл да сторя.

— Може би земната наука...

— Не, Фред — тихо отговори Карвър.

— Какво?

— Фред, моля те, опитай се да разбереш. Не мога да те върна на Земята.

— Какво говорите? Трябва да сте полудял!

— Никак даже. Как бих могъл да те върна и да разкажа подобна фантазмагория? Та те ще приемат всичко това като гигантска лъжа.

— Но...

— Послушай ме. Никой няма да повярва! Всички ще помислят, че ти по-скоро си някой необикновено интелигентен лорейанец. Самото ти присъствие, Фред, ще обезсмисли основната цел на книгата ми!

— Но вие не можете да ме изоставите! — изстена Фред. — Не можете да направите такова нещо!

Професор Карвър още държеше двата револвера в ръцете си. Той пъкна единия под колана си и насочи другия.

— Нямам намерение да унищожавам труда, на който съм отдал целия си живот. Излизай, Фред.

— Не!

— Няма да повтарям. Излизай, Фред.

— Няма! Ще ти се наложи да ме застреляш!

— Ако трябва, ще го направя — увери го Карвър. — Ще те застрелям и ще те изхвърля навън.

Той се прицели. Фред отстъпи към люка, отключи и го отвори. Селяните чакаха тихо отвън.

— Какво ще направят те с мен?

— Съжалявам, Фред — каза Карвър.

— Няма да отида! — изпищя Фред и се хвана за люка с две ръце.

Карвър го изхвърли в ръцете на очакващата го навън тълпа и метна двете останали пълни кратунки със сок от сърси подире му. После бързо, за да не види какво ще стане, заключи и херметизира люка.

След един час той вече напускаше атмосферните граници на планетата.

Когато се върна на Земята, книгата му „Основни причини за вродената малоценност на извънземните народи“ бе оценена като крайъгълен камък за сравнителната антропология. Но почти веднага след издаването ѝ се появиха проблеми.

Един капитан на космически кораб на име Джонс се върна на Земята от пътешествие и твърдеше, че на някаква си планета Лорей, той бил открил един туземец, който по разума си не се различавал от земляните. И бе донесъл запис на разговорите си с него, както и филм, за да докаже твърденията си.

Тезата на Карвър бе подложена за известно време на съмнения, докато той не изследва лично донесените доказателства. Тогава той доказа с безжалостната си логика, че така нареченият супер-лорейнец, този образец на Лорей, този предполагаем равностоеен по разум на земното човечество туземец, заема най-ниското стъпало в лорейската йерархия — ролята на Метач, което ясно се виждаше от широката черна ивица, пресичаща лицето му.

Космическият капитан призна, че това твърдение е вярно.

„Защо тогава, заяви убедено Карвър, този супер-лорейнец, въпреки така наречените си «възможности», не е успял да заеме по-висок пост в първобитното общество, в което живее?“

Въпросът накара капитана и привържениците му да замлъкнат и всъщност унищожи в зародиш новопоявилото се течение в науката. И доктрината „Карвър“ за вродената малоценност на извънземните народи понастоящем е възприета навсякъде из Галактиката от хората, носители на земния разум.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.